

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **Malév Hungarian Airlines** se sídlem Könyves Kálmán körút 12-14, H – 1097 Budapešť, Maďarská republika, zastoupen Mgr.Tomášem Matějovským, advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2011 čj: MV-62974-3/OAM-2011

t a k t o :

- I.   **Žaloba se z a m í t á.**
- II.   **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7.7.2011, čj: MV-62974-3/OAM-2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně ze dne 13.3.2011 čj: CPR-11346-20/CJ-2009-004112-SD o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci správního deliktu. Žalobce v podané žalobě namítal, že mu byla znemožněna účast ve správním řízení, poukázal na to, že veškeré úkony byly doručovány výhradně v českém

jazyce do Maďarské republiky, ačkoliv Inspektorát policie si musel být vědom toho, že žalobce má v České republice pobočku, které však nesprávně dokumenty zasílány nebyly. Organizační složka měla zajišťovat veškeré obchodní záležitosti vyplývající z činnosti žalobce v České republice, správní orgán přes svou povinnost doručoval veškeré dokumenty výhradně do hlavního sídla žalobce v Maďarské republice přesto, že mu z první vrácené obálky od žalobce muselo být jasné, že žalobce neovládá jazyk, ve kterém se řízení vedlo. Inspektorát přitom mohl žalobci zaslat alespoň zevrubný popis započatého správního řízení v anglickém nebo v maďarském jazyce s příslušným poučením o procesních právech a povinnostech. K odkazu správních orgánů, že žalobce mohl a měl dokumenty postoupit na svou pobočku v České republice, namítl, že z žádného právního předpisu takováto povinnost nevyplývá, správní orgány se snaží přenést odpovědnost za nesprávný a nezákonný postup při doručování na žalobce. Navíc na přípravu argumentace nebyla poskytnuta dostatečná lhůta, když z oznámení o zahájení správního řízení vyplývá, že Inspektorát poskytl lhůtu pouhých osmi dnů. Správní orgány měly uvedené skutečnosti vzít v potaz během řízení o obnově, umožnit žalobci řádně se účastnit obnoveného správního řízení, ve kterém by mohl uplatnit prostředky řádné obrany. Žalobce dále namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje nepřesnosti. Za nepravdivé je nutno považovat tvrzení Inspektorátu, že policista zjistil při kontrole cestujících, že jde o padělané doklady, přitom policista během kontroly dokladů pojal pouhé podezření na nepravost cestovních dokladů, samotné zjištění padělků dokladů dosáhli až následně specialisté s využitím celé řady technických prostředků. Pouhou vizuální kontrolou při standardní nástupní kontrole pasažérů do letadla nebyly zhodnoceny šance civilních pracovníků žalobce. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce o tom, že doklady musely mít kvalitu dostatečnou pro to, aby mohli cestující projít několika dalšími kontrolami v různých státech Schengenského prostoru. Existují důvodné pochybnosti o výhradní odpovědnosti žalobce, výše sankce je nepřiměřená. Vstup cestujících na území státu Schengenského systému byl selháním především celé řady bezpečnostních složek členských států, kterým patří primárně povinnost kontroly vízových a pobytových náležitostí u osob z nečlenských států. Žalobce uzavřel, že Inspektorát v původním řízení nepostupoval podle příslušných právních předpisů, protiprávně doručoval do Maďarské republiky v českém jazyce, namísto organizační složce v České republice, celou věc řádně nevyšetřil, omezil se na konstatování odpovědnosti žalobce za správní delikt. Žalovaný převzal chybné závěry v Inspektorátu. Napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami zákonnosti a v konečném důsledku došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, tedy na porušení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí se závěrem, že o uložení sankce za správní delikt bylo rozhodnuto na základě nezpochybnitelné podkladové dokumentace. Poukázal na ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že žaloba byla podána po uplynutí zákonem stanovené 30 denní lhůtě pro podání žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovně s takovýmto postupem nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Soud nesdílí stanovisko žalovaného správního orgánu o tom, že žaloba byla podána opožděně. V daném případě je předmětem žaloby rozhodnutí správních orgánů, kterým nebyla povolena obnova řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Soud má však za to, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí, jež bylo vydáno podle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Přes vzájemnou souvislost žalobou napadeného rozhodnutí o nepovolení obnovy s původním řízením, které bylo podle zákona o pobytu cizinců vedeno, je nutno konstatovat, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje ustanovení vztahující se k obnově řízení. Obnova řízení je upravena v obecném právním předpise, v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, proto má soud za to, že pro podání žaloby proti rozhodnutí o povolení či nepovolení obnovy platí obecná dvouměsíční lhůta, která je stanovena v § 72 odst. 1 s.ř.s. Protože žaloba byla podána v rámci této dvouměsíční lhůty, považoval soud za žalobu včas podanou.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně ze dne 19.3.2010 čj: CPR-11346-10/ČJ-2009-004112-SD (dále též „rozhodnutí ze dne 19.3.2010“) byla žalobci uložena pokuta ve výši 800.000 Kč za správní delikt podle § 156 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.4.2010.

Podáním ze dne 12.1.2011 požádal žalobce o přezkum rozhodnutí ze dne 19.3.2010 nebo o obnovu řízení.

Žádost o přezkum rozhodnutí byla vyřízena sdělením žalovaného ze dne 21.2.2011 čj: MV-20904-2/OAM-2011. Tento úkon není předmětem žaloby.

Žádost o obnovu řízení byla zamítnuta rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště – Praha Ruzyně ze dne 13.3.2011 čj: CPR-11346-20/ČJ-2009-004112-SD. V odůvodnění správní orgán zrekapituloval průběh řízení, poukázal na znění ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu s tím, že považuje nově uváděné skutečnosti za nedůvodné a účelové.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval v zásadě shodně jako v následně podané žalobě. O odvolání bylo rozhodnuto žalovaným správním orgánem nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.7.2011 čj: MV-62974-3/OAM-2011 tak, že odvolání se zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění odvolací orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení, poukázal na ustanovení § 104 odst. 1, 156 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, byl zjištěn. Dále poukázal na Úmluvu o mezinárodním civilním letectví se zdůrazněním objektivní odpovědnosti právnické osoby. Poukázal na znění ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu s tím, že nikoliv každá dříve neznámá skutečnost nebo důkaz existující v době původního řízení, které později vyšly najevo, znamenají automaticky povolení obnovy, vedle formálního kritéria musí být splněno kritérium materiální, a to skutečnost, že tyto okolnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem původního rozhodnutí. Předložené skutečnosti a důkazy nejsou takového charakteru, aby otázka, která byla předmětem předchozího řízení byla rozhodnuta jinak.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o obnovu původního řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 13.9.2010 o uložení pokuty.

Podmínky pro obnovu řízení jsou upraveny v ustanovení § 100 správního řádu. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí, vydaného v řízení, které má být obnoveno. V obou případech je stanovena další podmínka, podle níž musí být zjištěno, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Ze znění uvedeného § 100 správního řádu je zřejmé, že účelem obnovy řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, popř. je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými. Přitom za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, proto je nemohl v řízení uplatnit, popř. důkazy se ukázaly býti nepravdivými. Za dříve neznámou skutečnost je pak nutno považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2010 sp.zn. 6 As 39/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011 sp.zn. 8 As 18/2010, dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě přichází v úvahu posouzení, zda jsou splněny podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v této věci nedošlo ke zrušení ani změně podkladového rozhodnutí, což je důvod obnovy podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Z ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je zřejmé, že zde uvedený důvod obnovy slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení. Účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době rozhodování, naopak účelem obnovy je to, aby bylo napraveno nedostatečné skutkové zjištění a přihlédnuto k důkazům a skutečnostem, které sice existovaly v době původního řízení, byly však před ukončením tohoto řízení neznámé a účastník řízení, jemuž jsou k prospěchu, je nemohl z tohoto důvodu řízení uplatnit, a to za splnění další podmínky – možnost jiného řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodnutí.

Je tedy zřejmé, že v řízení o žádosti o obnovu řízení je nutné posoudit, zda účastník řízení, který žádost podal, poukazuje na skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době

původního řízení, ale v době původního řízení mu nebyly známy a proto je účastník řízení nemohl v původním řízení uplatnit. Posuzování jiných otázek v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení nepřichází v úvahu.

Od předmětu správního řízení se pak samozřejmě odvíjí i předmět žaloby, kterou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy řízení. Také v rámci této žaloby je nutno zkoumat, zda žalobce jako účastník správního řízení předložil nové důkazy či tvrdil nové skutečnosti, jejichž „novost“ spočívá v tom, že vyšly najevo až po ukončení původního řízení a účastník správního řízení je nemohl v původním řízení uplatnit přesto, že v době původního řízení existovaly. Z obsahu správního spisu, ani z obsahu podané žaloby však nevyplývá, že by žalobce takovéto nové skutečnosti tvrdil, či takovéto nové důkazy předložil.

Jak již bylo uvedeno, žalobce v podané žalobě namítal, že mu byla znemožněna účast na správním řízení, když nesprávně byly zasílány dokumenty v českém jazyce do Maďarské republiky přesto, že žalobce má v České republice pobočku, jejichž zaměstnanci ovládají český jazyk, poukázal na porušení ustanovení § 21 správního řádu s tím, že hlavním důvodem pro zrušení organizační složky byla potřeba zajišťovat obchodní záležitosti přímo pomocí národní pobočky. Dále žalobce namítal zasílání dokumentů pouze v českém jazyce, namítal, že lhůta k uplatnění práv účastníka řízení, uvedená v oznámení o zahájení správního řízení, byla nepřiměřeně krátká. Z uvedeného obsahu žaloby vyplývá, že žalobce namítal porušení právních předpisů, nenamítal žádné konkrétní skutečnosti či důkazy, které nemohl uplatnit v původním řízení proto, že mu jejich existence nebyla známa. Uplatněné námitky se týkají právního posouzení otázky, zda bylo žalobci správně doručováno, a zda mu byla poskytnuta dostatečná lhůta pro to, aby uplatnil svá práva jako účastník správního řízení.

Je nutno znovu konstatovat, že účelem obnovy řízení není přezkum či přípravná náprava nezákonnosti správního rozhodnutí, resp. řízení, které jeho vydání předcházelo z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který zde byl v době vydání původního rozhodnutí. Účelem obnovy řízení je náprava skutkových skutečností, účelem je posouzení, zda nové skutečnosti či nové důkazy, které v původním řízení nebyly uplatněny, mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování za splnění podmínky, že tyto neznámé skutečnosti či důkazy vyšly najevo až po skončení původního řízení a účastník řízení je nemohl v původním řízení uplatnit přesto, že v době, kdy bylo původní řízení vedeno, jež existovaly.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce, resp. že jeho skutková zjištění, právní posouzení a závěry, včetně jejich zdůvodnění, jsou nedostatečná, neboť je přesvědčen, že pokud by se mohl řádně zúčastnit původního řízení, mohl dosáhnout příznivějšího rozhodnutí. K takto obecně formulované námitce pak žalobce uvedl, že v rozporu se skutkovým stavem bylo nepravdivé tvrzení Inspektorátu, že policista zjistil existenci padělků při kontrole, když je zřejmé, že policista během kontroly pojal pouhé podezření na nepravost cestovních dokladů, toto podezření bylo potvrzeno až na základě využití celé řady technických prostředků. Namítal, že pouhou vizuální kontrolou padělky nebylo možno zjistit, žalovaný se nevypořádal s námitkou, že doklady cestujících musely být natolik kvalitní, že s nimi prošli několika dalšími kontrolami v různých státech, žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, poukázal na Úmluvu o mezinárodním civilním letectví s tím, že nebylo zjišťováno, jaká opatření kontroly cestujících žalobce přijal a zda jsou tato opatření přiměřená. Poukázal na to, že doklady byly vystaveny v italské republice, padělky byly odhaleny až laboratorní

expertizou Inspektorátu. Schengenský systém se řídí tzv. zásadou minimální kontroly, primárně patří povinnost kontroly bezpečnostním složkám členských států. Z obsahu těchto námitek je zřejmé, že žalobce namítá nesprávné právní posouzení, žalobce však ani v podané žalobě (a neučinil tak ani v průběhu správního řízení o žádosti o obnovu) neuvádí žádné konkrétní skutečnosti nebo důkazy, které vyšly najevo až poté, kdy bylo původní řízení ukončeno. Žalobce tak nečiní ani ve vztahu k námitkám, které lze shrnout jako námitky, v nichž žalobce zdůrazňuje nemožnost zjistit skutečnost, že předložené cestovní doklady byly nepravé, nečiní ani tak ve vztahu k tvrzením o opatření, která přijal ve vztahu ke kontrole cestujících na letišti v Budapešti. Tvrzení o pochybnosti o výhradní odpovědnosti žalobce za delikt s poukazem na primární povinnost bezpečnostních složek státu provádět kontrolu cestujících je pak nutno považovat za tvrzení, které představuje polemiku se závěrem původního rozhodnutí o uložení sankce, popř. výše této sankce. Jedinou námitku, v níž žalobce namítal nedostatky ve vztahu ke zjištěnému stavu věci je námitka, v níž žalobce uvedl, že nebylo správními orgány zjišťováno, jaká opatření ve vztahu ke kontrole cestujících žalobce přijal. Ani v souvislosti s touto námitkou však netvrdí, že by šlo o skutečnost, která vyšla najevo až po ukončení původního řízení a proto ji nemohl uplatnit.

Lze shrnout, že námitky, které žalobce v podané žalobě uvedl, směřují do původního rozhodnutí o uložení sankce. Jak již bylo opakovaně výše uvedeno, účelem obnovy řízení není přezkum původního rozhodnutí ani přezkum řízení, které jeho vydání předcházelo. Obnova řízení je institutem, který má umožnit nápravu ve skutkovém zjištění stavu věci v původním řízení, a to za podmínek uvedených v ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobcem uplatněné námitky nesměřují do posouzení otázky, zda správní orgány dostatečně zhodnotily existenci či neexistenci dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které vyšly najevo až po ukončení původního řízení přesto, že v době původního řízení již existovaly a účastníkem řízení nemohly být uplatněny, žalobní námitky směřují do věci samé, svým charakterem jde o námitky, které směřují proti původnímu řízení a rozhodnutí ze dne 19.3.2010. Jde o námitky ve věci samé, které měl a mohl žalobce uplatnit v rámci odvolání proti rozhodnutí o uložení sankce. Pokud žalobce svého oprávnění podat odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty nevyužil, nelze uplatňovat námitky, které ve věci samé mohly být odvoláním uvedeny, dodatečně v rámci žádosti o obnovu řízení. Proto také výslovně je v ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu uvedeno, že obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.

Protože předmětem řízení o žalobě v této věci není přezkum rozhodnutí o uložení pokuty, nemohl se soud zabývat námitkami, které žalobce uvedl v podané žalobě, zabývat, neboť nejde o námitky, kterými by žalobce namítal, že byly splněny podmínky pro obnovu řízení, nýbrž jde o námitky, které směřují do rozhodnutí o uložení pokuty, tedy do rozhodnutí, proti kterému žaloba nebyla podána.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a to zejména proto, že námitky žalobce nesměřují k samotnému předmětu řízení, tj. k posouzení otázky, zda jsou či nejsou splněny podmínky, jež jsou uvedeny v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to přes stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uvedenému ustanovení, když žalobce ani tuto skutečnost v podané žalobě nenamítá. Soudu proto nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítnout.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10.února 2015

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu